

Crec en l'Esperit Sant

- 88. Crec en l'Esperit Sant.**
- 89. L'Esperit Sant.**
- 90. El nom propi de l'Esperit Sant.**
- 91. Els símbols de l'Esperit Sant (I).**
- 92. Els símbols de l'Esperit Sant (II).**
- 93. Els símbols de l'Esperit Sant (III).**
- 94. L'Esperit Sant en el temps de les promeses.**
- 95. L'espera del Messies i del seu Esperit.**
- 96. L'Esperit Sant en la plenitud del temps (I).**
- 97. L'Esperit Sant en la plenitud del temps (II).**
- 98. L'Esperit Sant als darrers temps.**
- 99. L'Esperit Sant i l'Església.**
- 100. Els dons de l'Esperit Sant.**
- 101. Els fruits de l'Esperit Sant.**

Crec en l'Esperit Sant

«Ningú no pot dir: Jesús és el Senyor, **si no és sota l'acció de l'Esperit Sant**» (1Co 12,3). «Déu ha enviat **als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: Abbà, Pare!**» (Ga 4,6). Aquest coneixement de fe només és possible amb l'Esperit Sant. Per estar en contacte amb el Crist cal, primer de tot, haver estat atret per l'Esperit Sant. És ell qui ens ve a trobar i desvetlla en nosaltres la fe.

- El baptisme ens concedeix la gràcia del **nou naixement en Déu Pare per mitjà del seu Fill en l'Esperit Sant**. Els qui porten l'Esperit de Déu són conduïts al Verb, és a dir, al Fill; però el Fill els presenta al Pare, i el Pare els procura la incorruptibilitat.
- L'Esperit Sant és **el darrer en la revelació de les Persones** de la Santíssima Trinitat. **L'Antiga Aliança** proclamava obertament el Pare; el Fill, d'una manera més velada. **El Nou Testament** ha manifestat el Fill i ha fet entreveure la divinitat de l'Esperit Sant. Ara l'Esperit té dret de ciutadania entre nosaltres i ens concedeix una visió més clara d'ell mateix. Amb avenços i progressos, «de glòria en glòria» **la llum de la Trinitat s'anirà fent més i més clara**.
- Creure en l'Esperit Sant és professar que **l'Esperit Sant és una de les Persones de la Santíssima Trinitat**, consubstancial al Pare i al Fill, «conjuntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat».
- L'Esperit Sant **actua** amb el Pare i el Fill **des del començament** a la consumació del disseny de la nostra salvació. **Però és revelat, donat, reconegut i acollit com a Persona en els «darrers temps»**, inaugurats amb l'Encarnació redemptora del Fill. Llavors aquest disseny diví, acabat en el Crist, «Primogènit» i Cap de la nova creació, podrà prendre cos en la humanitat per l'Esperit infós: l'Església, la comunió dels sants, la remissió dels pecats, la resurrecció de la carn i la vida eterna.

La fe es per a ser viscuda

L'Esperit Sant és el gran do de Déu al món En donar-nos-el, se'ns ha donat a sí mateix. Què podrà negar-nos Déu, si se'ns dóna a sí mateix. *“Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen”* Lluç 11,13)

L'Esperit Sant

- «Les coses de Déu ningú no les coneix sinó l'Esperit de Déu» (1Co 2,11). El seu Esperit el revela i ens fa conèixer el Crist, el seu Verb, la seva Paraula viva, **però no es revela a sí mateix**. Aquell qui «ha parlat per boca dels profetes» ens fa sentir la Paraula del Pare. **Però a ell no el sentim**. L'Esperit de Veritat que ens «descobreix» el Crist «no parla de si mateix» (Jn 16,13). Una ocultació així, pròpiament divina, explica per què «el món no el pot rebre, perquè no el veu ni el coneix», mentre que els qui creuen en el Crist el coneixen, ja que habita en ells (Jn 14,17).
- **L'Església és el lloc del nostre coneixement de l'Esperit Sant**: en les **Escriptures** que ell ha inspirat; en la **Tradició**, de la qual els Pares de l'Església són els testimonis sempre actuals; en el **Magisteri de l'Església** que ell assisteix; en la **litúrgia sacramental**, a través de les paraules i els símbols amb què l'Esperit Sant ens posa en comunió amb el Crist; amb la **pregària** amb què ell intercedeix per nosaltres; amb els carismes i els ministeris amb què l'Església és edificada; amb els signes de vida apostòlica i missionera; amb el **testimoniatge dels sants**, on ell manifesta la seva santedat i continua l'obra de la salvació.
- **La missió conjunta del Fill i de l'Esperit**. Quan l'Església adora la Santíssima Trinitat, vivificant, consubstancial i indivisible, professa també la distinció de les Persones. Quan el Pare envia el seu Verb, **és el Crist el qui apareix**, ell que és imatge visible del Déu invisible, **però és l'Esperit Sant el qui el revela**. **Jesús és el Crist**, l'«ungit», **perquè l'Esperit és la seva unció** i tot el que esdevé a partir de l'Encarnació deriva d'aquesta plenitud... En fi, quan el Crist és glorificat, pot enviar l'Esperit des del Pare als qui creuen en ell: els comunica la seva Glòria, és a dir, l'Esperit Sant que el glorifica. La missió conjunta es desenvoluparà des d'aleshores en els fills adoptats pel Pare en el Cos el del seu Fill: la missió de l'Esperit d'adopció serà d'unir-los al Crist i fer-los viure en ell.

La fe es per a ser viscuda

Amb l'Esperit Sant ho podem tot. Sense ell no podem ni tan sols pensar, parlar, ni fer res que sigui agradable a Déu. Qualsevol pas endavant en la nostra vida cristiana cal que vagi precedit, acompanyat i seguit per la Gràcia de l'Esperit Sant.

El nom propi de l'Esperit Sant

- «**Esperit Sant**», aquest és el nom propi d'aquell que adorem i glorifiquem amb el Pare i el Fill. L'Església l'ha rebut del Senyor i el professa en el baptisme dels seus nous fills. La paraula «Esperit» tradueix el mot hebreu **Ruah que, en el seu sentit originari, significa buf, aire, vent**. Jesús utilitza precisament la imatge sensible del vent per suggerir a **Nicodem** la novetat transcendent d'aquell qui és personalment el buf o l'alenada de Déu, l'Esperit diví (Jn 3,5-8).
- **Els qualificatius de l'Esperit Sant**. Jesús, quan anuncia i promet la vinguda de l'Esperit Sant, l'anomena «**Paràclit**», literalment: «El qui és cridat a prop, al costat», advocatus. «**Paràclit**» és traduït habitualment per «Consolador». Jesús era el primer consolador. El Senyor mateix anomena l'Esperit Sant «**l'Esperit de Veritat**» .
- A més del seu nom propi, que és el més utilitzat en els Actes dels apòstols i les Cartes, sant Pau li dona aquests altres qualificatius: **l'Esperit de la promesa** (Ga 3,14; Ef 1,13), **l'Esperit d'adopció** (Rm 8,15; Ga 4,6), **l'Esperit del Crist** (Rm 8,11), **l'Esperit del Senyor** (2Co 3,17), **l'Esperit de Déu** (Rm 8,9.14; 15,19; 1Co 6,11; 7,40). I en sant Pere trobem: **l'Esperit de glòria** (1Pe 4,14).

Una pregària

Veniu, oh Esperit Sant,
des del cel al nostre pit
amb un raig de llum divina.

Pare dels pobres, veniu,
deu-nos els dons que teniu,
oh Sol que el cor il·lumina.

Vós sou el consolador,
de l'ànima Habitador,
i dolcíssim refrigeri.

En els treballs sou confort,
en les penes sou conhort,
en la calor sou temperi.

Oh divina Claredat,
visiteu la intimitat
del cor que ja us ansia.

Res tindrà l'home si vós
no li deu vostre socors
divinal, que bé li sia.

Els símbols de l'Esperit Sant (I)

- **L'aigua.** El símbol de l'aigua és significatiu de l'acció de l'Esperit Sant en el baptisme, puix que, després de la invocació de l'Esperit Sant, l'aigua esdevé el **signe sacramental eficaç del nou naixement**: A més, un cop «batejats en un sol Esperit», també «bevem d'un sol Esperit» (1Co 12,13): així l'Esperit és també, personalment, **l'aigua viva que surt del Crist crucificat com de la seva font**, i que raja en nosaltres per a la vida eterna.
- **La unció.** El simbolisme de la unció d'oli també és significatiu de l'Esperit Sant; tant, que fins n'ha esdevingut sinònim. En la iniciació cristiana és el **signe sacramental de la confirmació**, anomenada precisament a l'Església oriental «crismació». Però, per a percebre'n tota la força, cal acudir a la primera unció feta per l'Esperit Sant, la de Jesús. El Crist («Messies» en hebreu) significa «ungit» de l'Esperit de Déu. Hi ha hagut «ungits» del Senyor a l'Antiga Aliança, el rei David d'una manera eminent. Però Jesús és l'ungit de Déu d'una manera única: la humanitat que el Fill va assumir és totalment «ungida de l'Esperit Sant».
 - **Jesús és constituït «Crist» per l'Esperit Sant.**
 - **La Mare de Déu** va concebre el Crist de l'Esperit Sant,
 - L'Esperit inspira **Simeó** d'anar al temple a veure el Crist del Senyor.
 - L'Esperit Sant omple el Crist, i el poder de l'Esperit Sant surt del Crist en els **actes de guarició** i de salvació.
 - Finalment, ell, l'Esperit, **ressuscita Jesús d'entre els morts**. Per tant, **Jesús**, ja constituït plenament «Crist» en la seva humanitat vencedora de la mort, **vessa profusament l'Esperit Sant**, fins a fer que «els sants», per la unió amb la humanitat del Fill de Déu, constitueixin «l'Home perfecte (...) que realitza la plenitud del Crist»: **«el Crist total»**, segons l'expressió de sant Agustí.

La fe és per a ser viscuda

Sota l'influx de l'Esperit Sant, coneixem Déu, l'home i el món, d'una manera distinta, tal com els coneix el mateix Déu, amb la seva pròpia llum. El qui posseeix l'Esperit Sant veu en tot la mà de Déu, estima tot i tots com a criatures de Déu. Viu "reconciliat" amb tota la creació.

Els símbols de l'Esperit Sant (II)

- **El foc.** El foc simbolitza l'energia transformadora dels actes de l'Esperit Sant. El profeta **Elies**, per la seva pregària atreu el foc del cel sobre el sacrifici de la muntanya del Carme, figura del foc de l'Esperit Sant que transforma el que toca. **Joan Baptista** anuncia el Crist com el qui «batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc» (Lc 3,16). D'aquest Esperit Jesús dirà: «**He vingut a calar foc** a la terra. I com desitjo que ja sigui encès!» (Lc 12,49). En forma de «llengües de foc» l'Esperit Sant va baixar sobre els deixebles **el matí de la Pentecosta** i els omplí d'ell (Ac 2,3-4). La tradició espiritual retindrà aquest simbolisme del foc com un dels més expressius de l'acció de l'Esperit Sant: «**No apagueu l'Esperit**» (1T 5,19).
- **El núvol i la llum.** Aquests dos símbols són inseparables en les manifestacions de l'Esperit Sant. L'Esperit davalla sobre la Verge Maria i la protegeix «**amb la seva ombra**», perquè concebi i infanti Jesús (Lc 1,35). Sobre la muntanya de la **transfiguració**, l'Esperit es presenta en forma de núvol que cobreix amb la seva ombra Jesús, Moisès i Elies, Pere, Jaume i Joan, i, «del núvol estant, surt una veu que diu: Aquest és el meu Fill, el meu Elegit. Escolteu-lo» (Lc 9,34-35). Finalment, aquell mateix núvol oculta Jesús als ulls dels deixebles el dia de l'**Ascensió** (Ac 1,9) i revelarà el Fill de l'home amb glòria i majestat el dia del seu adveniment.
- **El segell.** És un símbol proper al de la unció. El Crist, «Déu l'ha marcat amb el seu segell» (Jn 6,27), i en el Crist també el Pare ens marca amb el seu segell (2Co 1,22; Ef 1,13; 4,30). La imatge del segell indica l'**efecte inesborrable** de la unció de l'Esperit Sant en els sacraments del **baptisme, de la confirmació i de l'orde**. Per això ha estat utilitzada en certes tradicions teològiques per expressar el «**caràcter**» inesborrable imprès per aquests tres sacraments que no es poden repetir.

La fe és per a ser viscuda

Una cosa és “saber” que som fills de Déu, i una altra és “sentir-nos realment fills de Deu”. Això és un do de l'Esperit Sant. És ell qui posa en el nostre cor i en els nostres llavis la paraula “Pare”.

Els símbols de l'Esperit Sant (III)

- **La mà.** Imposant les mans, Jesús **guaria** els malalts, i **beneïa** els nens. En nom seu els apòstols van fer el mateix. Millor encara, amb la **imposició de les mans** els apòstols van comunicar l'Esperit Sant.
- **El dit.** Jesús «pel dit de Déu expulsava els dimonis» (Lc 11,20). Si la Llei de Déu ha estat escrita sobre taules de pedra «pel dit de Déu» (Ex 31,18), «la carta del Crist» confiada als apòstols «**és escrita amb l'Esperit de Déu vivent, no pas en taules de pedra, sinó en les taules de carn dels cors**» (2Co 3,3). L'himne «Veni, Creator Spiritus» invoca l'Esperit Sant com «el dit de la dreta del Pare».
- **El colom.** A la fi del diluvi -que simbolitzava el baptisme-, el colom que Noè va deixar anar, va tornar amb un branquilló tendre d'olivera al bec, senyal que la terra tornava a ser habitable. Quan el Crist surt de l'aigua del baptisme, l'Esperit Sant baixa damunt seu en forma de colom i s'hi atura. L'Esperit baixa i reposa sobre el cor purificat dels batejats. En algunes esglésies, la reserva eucarística es conserva en un receptacle metàl·lic que té forma de colom (**columbarium**) penjat damunt l'altar. El símbol del colom per suggerir l'Esperit Sant és tradicional en la iconografia cristiana.

La fe és per a ser viscuda

“El dolç hoste de l'ànima”. Així s'anomena a l'Esperit Sant. La nostra ànima, vivificada per la Gràcia, és morada de l'Esperit, un temple viu. I el treball de l'Esperit Sant –com ho va estar en el si de Maria- és modelar en cadascú de nosaltres la imatge de Jesús. Totes imatges diferents, però totes semblants a Jesús. L'Esperit Sant ens suggereix tot bon pensament, inspira la nostra pregària, enforteix la nostra debilitat. Si li deixem les mans lliures, l'Esperit Sant obrarà en nosaltres meravelles, com ho va fer en Maria.

Una pregària

Tot el que no és net renteu;
tot el que ja és sec regueu;
cureu tota malaltia.

Tot l'indòmit endolciu;
tot el fred encalentiu;
regiu el qui s'esgarria.

Deu als fidels confiats
dels vostres dons esperats
la sacrosanta Setena;

el mèrit de la virtut,
el camí de la salut,
la joia immortal i plena.

L'Esperit en el temps de les promeses

94

Des del començament fins a «la plenitud del temps» (Ga 4,4), la missió conjunta del Verb i de l'Esperit del Pare roman amagada, però activa. L'Esperit de Déu prepara el temps del Messies. Per això l'Església llegeix l'Antic Testament i hi recerca allò que l'Esperit «que parlà per boca dels profetes» ens vol dir del Crist.

- **En la creació.** La Paraula de Déu i el seu Alè són a l'origen de l'ésser i de la vida de tota criatura. «Pel que fa a l'home, fou amb les seves pròpies mans [és a dir, el Fill i l'Esperit Sant] que Déu l'afaiçonà (...) i hi dissenyà la seva pròpia forma, de manera que fins allò que és visible portés la forma divina».
- **L'Esperit de la promesa.** Desfigurat pel pecat i per la mort, l'home continua essent «a imatge de Déu», a imatge del Fill; però és privat de la «semblança». El Fill mateix assumirà «la imatge» i la restaurarà en «la semblança» amb el Pare, retornant-li l'Esperit «que infon la Vida».
- Contra tota esperança humana, **Déu promet a Abraham una descendència**; en ella seran beneïdes totes les nacions. Aquesta descendència serà el Crist en qui l'efusió de l'Esperit Sant farà «la unitat dels fills de Déu dispersos».
- **En les teofanies i en la llei.** Les teofanies (manifestacions de Déu) il·luminen el camí de la promesa, des del patriarques a Moisès i de Josuè fins a les visions dels grans profetes. La tradició cristiana sempre ha reconegut que en aquestes teofanies el Verb de Déu es deixava veure i sentir, alhora revelat i «ombrejat» dins el Núvol de l'Esperit Sant.
- Aquesta pedagogia de Déu **apareix especialment en el do de la Llei**, que va ser donada com un «pedagog» per conduir el poble cap al Crist (Ga 3,24). Però la seva impotència a salvar l'home privat de la «semblança» divina suscita el desig de l'Esperit Sant.
- **En el Regne i en l'exili.** Després de David, Israel sucumbirà a la temptació de ser un Regne com les altres nacions. El Regne objecte de la promesa feta a David serà l'obra de l'Esperit Sant; pertanyerà als pobres segons l'Esperit. L'oblit de la Llei i la infidelitat a l'Aliança desemboquen en la mort: ve l'exili, aparent fracàs de les promeses; de fet, fidelitat misteriosa de Déu salvador i principi d'una restauració promesa, però segons l'Esperit. Calia que el poble de Déu sofrís aquesta purificació. L'exili ja porta l'ombra de la creu en el disseny de Déu, i la Resta dels pobres que tornen de l'exili és una de les figures més transparents de l'Església.

L'espera del Messies i del seu Esperit

- «**Vet aquí que tot ho renovo**» (Is 43,19); dues línies profètiques es dibuixaran, l'esperança sobre la **vinguda del Messies i l'anunci d'un Esperit nou**. Ambdues convergiran en la **petita Resta, el poble dels pobres**, que es manté en l'esperança de la «consolació d'Israel» i de «l'alliberament de Jerusalem».
- Els **trets de la fesomia del Messies** esperat comencen a veure's en el llibre de l'**Emmanuel**. Un rebrot naixerà de la soca de Jessé, brotarà un plançó de les seves arrels. **L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell**, l'esperit de saviesa i d'intel·ligència, l'esperit de consell i de força, l'esperit de ciència i de temor del Senyor.
- Els trets del Messies **es revelen, sobretot, en els cants del Servent**. Aquests cants anuncien el sentit de la passió de Jesús, i indiquen la manera com difondrà l'Esperit per vivificar la multitud: no des de l'exterior, sinó esposant-se amb la nostra «condició d'esclau» (Fl 2,7). **Prenent damunt d'ell la nostra mort ens pot comunicar el seu propi Esperit de vida**.
- Per això el **Crist inaugura l'anunci de la Bona Nova** fent seu aquell passatge d'Isaïes (Lc 4,18-19): **L'Esperit del Senyor reposa sobre meu**, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a anunciar la Bona Nova als desventurats, a predicar als captius la llibertat i als cecs el recobriment de la vista; a posar en llibertat els oprimits, i proclamar un any de gràcia del Senyor.
- Els textos profètics que es refereixen directament a la tramesa de l'Esperit Sant són **oracles on Déu parla al cor del seu poble** amb el llenguatge de la promesa i els accents de «l'amor i la fidelitat». Segons aquestes promeses, «als darrers temps», l'Esperit del Senyor renovarà el cor dels homes i hi gravarà una llei nova. Reunirà i reconciliarà els pobles dispersos i dividits. Transformarà la primera creació i habitarà amb els homes en pau.
- El Poble dels «pobres», els humils i els pacífics, tots els qui s'han abandonat als designis misteriosos del seu Déu, els qui esperen la justícia, no dels homes, sinó del Messies, és, finalment, **la gran obra de la missió amagada de l'Esperit Sant durant el temps de les promeses per preparar la vinguda d Crist**. Els salms expressen la qualitat del seu cor, purificat i il·luminat per l'Esperit. En aquests pobres, l'Esperit prepara per al Senyor «un poble ben disposat».

L'Esperit Sant en la plenitud del temps (I)

- **Joan, precursor, profeta i baptista.** «Aparegué un home enviat de Déu. Es deia Joan». Joan era ple de l'Esperit Sant «des del si de la mare». gràcies al Crist que la Verge Maria acabava de concebre per obra de l'Esperit Sant. La visita de Maria a Isabel va esdevenir, així, «visita de Déu al seu poble» (Lc 1,68)
- **Joan és «Elies** que ha de venir» el Foc de l'Esperit habita i el fa «córrer davant» del Senyor que ve. En Joan el Precursor, l'Esperit Sant acaba de «preparar per al Senyor un poble ben disposat» (Lc 1,17).
- **Joan és «més que un profeta»** (Lc 7,26). En ell l'Esperit completa l'obra de «parlar per boca dels profetes». Joan acaba el cicle dels profetes. Anuncia la imminència de la consolació d'Israel, és la «veu» del Consolador que ve.
- Finalment, **amb Joan Baptista l'Esperit Sant** inaugura, prefigurant-ho, allò que realitzarà juntament amb el Crist i per mitjà d'ell: retornar a l'home la «semblança» divina. El baptisme de Joan era de penitència, el de l'aigua i de l'Esperit serà un nou naixement.
- «Alegra't, plena de gràcia». **Maria, la Mare de Déu**, plena de santedat, sempre Verge, és l'obra mestra de la missió del Fill i de l'Esperit en la plenitud dels temps. Per primera vegada en el disseny de salvació, i perquè el seu Esperit l'ha preparada, el Pare troba l'Estantça on el seu Fill i el seu Esperit poden habitar entre els homes. La litúrgia canta i presenta Maria com el «Tron de la Saviesa». En ella comencen a manifestar-se les «meravelles de Déu» que l'Esperit realitzarà en el Crist i en l'Església.
- **L'Esperit Sant va preparar Maria** amb la seva gràcia. Calia que fos «plena de gràcia» la Mare d'aquell en qui «habita corporalment la plenitud de la divinitat» (Col 2,9). Per pura gràcia, va ser concebuda sense pecat. Amb tota justícia, l'àngel Gabriel la saluda com «la Filla de Sió»: «Alegra't». És l'acció de gràcies de tot el poble de Déu, l'Església, que ella fa pujar cap al Pare amb l'Esperit Sant en el seu càntic, quan porta a les seves entranyes el Fill etern.
- **En Maria, l'Esperit Sant realitza** el disseny benvolent del Pare. Amb l'Esperit Sant i per obra d'ell la Verge concep i infanta el Fill de Déu. La seva virginitat esdevé fecunditat única per la potència de l'Esperit i de la fe. En fi, en Maria, l'Esperit Sant comença a posar en comunió amb el Crist els homes «que estima el Senyor», i els humils són sempre els primers a rebre'l: els pastors, els mags, Simeó i Anna, els nuvis de Canà i els primers deixebles.
- Al terme d'aquesta missió de l'Esperit, **Maria esdevé la «Dona»**, nova Eva «mare dels vivents», Mare del «Crist total». És amb aquest títol que la veiem entre els Dotze, formant com «un sol cor, assidus a la pregària» (Ac 1,14), a l'alba dels «darrers temps» que l'Esperit va inaugurar el matí de la Pentecosta amb la manifestació de l'Església.

L'Esperit Sant en la plenitud del temps (II)

- **El Crist Jesús.** Tota la missió del Fill i de l'Esperit Sant en la plenitud del temps es troba continguda en el fet que el Fill **és l'ungit de l'Esperit del Pare** d'ençà de l'Encarnació: Jesús és el Crist, el Messies.
- Tot el **segon capítol del Símbol de la fe** s'ha de llegir sota aquesta llum. Tota l'obra del Crist és missió conjunta del Fill i de l'Esperit Sant.
- **Jesús no revela plenament l'Esperit Sant abans de ser ell mateix glorificat per la mort i la Resurrecció.** Però el suggereix de mica en mica, fins en el seu ensenyament a la **multitud**, quan revela que la seva carn serà menjar per a la vida del món. El suggereix també a **Nicodem**, a la **Samaritana**. En parla obertament **als seus deixebles** quan es refereix a l'oració i al testimoni que hauran de donar.
- Només quan li arriba l'hora de ser glorificat **Jesús promet la vinguda de l'Esperit Sant**, per tal com la seva mort i la seva Resurrecció seran el compliment de la promesa feta als Pares: **el Pare** donarà a la pregària de Jesús l'Esperit de Veritat, l'altre Paràclit; **l'enviarà en nom de Jesús**; Jesús l'enviarà des del Pare, perquè ell ha sortit del Pare. L'Esperit Sant vindrà, el coneixerem, serà amb nosaltres per sempre, habitarà entre nosaltres, ens ensenyarà a tots i ens recordarà tot el que el Crist ens ha dit i en donarà testimoni. Ens portarà cap a la veritat completa i glorificarà el Crist.
- **Arriba, finalment, l'hora de Jesús:** Jesús lliura el seu esperit a les mans del Pare quan, per la seva mort, és vencedor de la mort. I així, «ressuscitat d'entre els morts per la glòria del Pare» (Rm 6,4), dóna seguidament l'Esperit Sant alenant sobre els deixebles. Des d'aquesta hora, la missió del Crist i de l'Esperit Sant esdevé missió de l'Església: «Com el Pare m'ha enviat, així jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21).

La fe és per a ser viscuda

El Rector d'Ars, sant Joan Maria Vianney, deia que si preguntéssim com els sants van arribar al cel, tots ens dirien: "Perquè vam ser fidels a les inspiracions de l'Esperit Sant". I si preguntéssim als condemnats per què es van perdre, ens dirien: "Perquè vam resistir a l'Esperit Sant". Recordem la frase d'Esteve als fariseus: "*Vosaltres sempre us oposeu a l'Esperit Sant*". I sant Pau ens dirà: "*No entristiu l'Esperit Sant de Déu*".

L'Esperit Sant als darrers temps.

- El dia de Pentecosta, la Pasqua del Crist es completa amb l'efusió de **l'Esperit Sant, que és manifestat, donat i comunicat com a Persona divina**: de la seva plenitud, el Crist vessa profusament l'Esperit.
- **Aquell dia es revela plenament la Santíssima Trinitat**. Des d'aquell dia, el Regne anunciat pel Crist s'obre als qui creuen en ell: en la humilitat de la carn i en la fe, ja participen a la comunió de la Santíssima Trinitat. Amb la seva vinguda -i ve sempre- l'Esperit Sant fa entrar el món «als darrers temps», el temps de l'Església, el Regne ja heretat, però encara no consumat: Hem vist la llum veritable, hem rebut l'Esperit celestial, hem trobat la fe veritable. Adorem la Trinitat indivisible, perquè ella ens ha salvat.
- **L'Esperit Sant, el do de Déu**. «Déu és Amor» (1Jn 4,8.16) i l'Amor és el primer do, el que conté tots els altres. Aquest Amor, «Déu l'ha difós als nostres cors per l'Esperit que ens fou donat» (Rm 5,5).
- Com que som morts o, almenys, ferits pel pecat, **el primer efecte del do de l'Amor és el perdó dels nostres pecats**. La comunió de l'Esperit Sant, dintre l'Església, retorna als batejats la semblança divina perduda amb el pecat. Llavors ens dóna les «arres» o les primícies de la nostra herència: la mateixa vida de la Santíssima Trinitat, que consisteix a estimar «com ell ens ha estimat». Aquest Amor és el principi de la nova vida en el Crist, feta possible pel fet que hem «rebut una força, la de l'Esperit Sant» (Ac 1,8).
- **Amb aquesta força de l'Esperit Sant**, els fills de Déu poden donar fruit. Aquell que ens ha empeltat al Cep veritable, ens farà donar «el fruit de l'Esperit que és: caritat, joia, pau, paciència, benignitat, bondat, fidelitat, dolcesa, temprança». «L'Esperit és la nostra Vida». Per la comunió amb ell, l'Esperit Sant fa l'home espiritual, el retorna al paradís, condueix al Regne del cel i a l'adopció filial, dóna la confiança d'invocar Déu Pare i de participar a la gràcia del Crist, de ser anomenats fills de la llum i de tenir part a la glòria eterna.

La fe és per a ser viscuda

Tot allò que és gran, noble, digne, bell, ve de l'Esperit Sant. Sense l'Esperit Sant no podem donar un pas en la vida de la Gràcia. Ell és la llum, ell és la força. Caldrà, doncs, demanar aquesta llum i aquesta força a qui la pot donar.

L'Esperit Sant i l'Església

- La missió del Crist i de l'Esperit Sant **es compleix a l'Església**, Cos del Crist i Temple de l'Esperit Sant. Aquesta missió conjunta associa des d'ara els fidels del Crist a la seva comunió amb el Pare en l'Esperit Sant: l'Esperit prepara els homes, els prevé amb la gràcia, per atreure'ls cap al Crist. Els manifesta el Senyor ressuscitat, els recorda la seva paraula i els obre l'esperit perquè entenguin la seva mort i la seva Resurrecció, els fa present el misteri del Crist d'una manera eminent en l'Eucaristia.
- Així **la missió de l'Església no s'afegeix** a la del Crist i de l'Esperit Sant, **sinó que n'és el sacrament**: amb tot el seu ésser i en tots els seus membres, l'Església és enviada a anunciar i a donar testimoni, a actualitzar i a difondre el misteri de la comunió de la Santíssima Trinitat.
- **Tots nosaltres**, els qui hem rebut el mateix Esperit, és a dir, l'Esperit Sant, **hem estat fosos entre nosaltres i amb Déu**. Per bé que, separadament, siguem nombrosos, i que el Crist faci que l'Esperit del Pare i seu habiti en cadascun de nosaltres, aquest Esperit, únic i indivisible, condueix per ell a la unitat els qui són distints entre ells (...) i fa que tots apareguem com una sola cosa en ell. De la mateixa manera que el poder de la santa humanitat del Crist fa que tots aquells en qui ella es troba formin un sol cos, també així mateix l'Esperit de Déu que habita en tots, únic i indivisible, els condueix tots a la unitat espiritual.
- L'Esperit Sant és la unció del Crist. Per això **el Crist, Cap del Cos, difon l'Esperit en tots els seus membres** per alimentar-los, guarir-los, organitzar-los en llurs funcions mútues, vivificar-los, enviar-los a donar testimoni, associar-los al seu oferiment al Pare i a la seva intercessió per tot el món. Amb els sacraments de l'Església, el Crist comunica als membres del seu Cos el seu Esperit Sant i santificador. (això serà l'objecte de la segona part del Catecisme).
- Aquestes «meravelles de Déu», **ofertes als creients en els sacraments de l'Església**, donen fruit en la vida nova pel Crist, segons l'Esperit (això serà l'objecte de la tercera part del Catecisme).
- **«L'Esperit ajuda la nostra feblesa**, perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però el mateix Esperit intercedeix amb gemecs inefables» (Rm 8,26). L'Esperit Sant, artesà de les obres de Déu, és el Mestre de la pregària (això serà l'objecte de la quarta part del Catecisme).

La fe és per a ser viscuda

La vinguda de l'Esperit el dia de la Pentecosta, que va donar origen a l'Església, no fou un esdeveniment esporàdic. **És el mateix Esperit que contínuament** orienta, empeny, dóna vida i enforteix l'Església i cadascun dels cristians, en tot moment. És aquest el motiu de la nostra confiança.

Els dons de l'Esperit Sant

L'Esperit Sant és el do més gran que ens ha fet Jesús, per la seva mort i resurrecció. Ell ens sosté, ens anima, ens enforteix, ens guia, ens aconsella. Fa la nostra virtut més fàcil, més fina, gairebé instintiva. És com la vela d'una barca, que permet avançar amb la bufada del vent. Els dons ens perfeccionen amb vista a fer-nos més dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, que es converteix així en el motor de les nostres obres.

Pertanyen en plenitud al Crist: *“L'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de fortalesa, esperit de coneixement i de reverència pel Senyor.”*

“Que el vostre Esperit em condueixi per terra plana (Sl 143,10). Tots els qui són portats per l'Esperit de Déu són efectivament fills de Déu (...). Fills i també hereus; hereus de Déu, cohereus del Crist” (Rm 8,14.17).

- Do de **saviesa**: per comprendre i jutjar amb encert sobre els dissenys divins; per assaborir les coses de Déu, per experimentar-les.
- Do de **enteniment**: per penetrar en els misteris de Déu, de Crist, de l'home, de la vida, de la història; per copsar els signes de Déu.
- Do de **consell**: a l'hora de parlar, d'escoltar, de prendre decisions, d'orientar els altres pel camí de la virtut.
- Do de **fortalesa**: per escometre les dificultats en la vida cristiana, sense por, ni complexes.
- Do de **ciència**: per veure Déu en totes coses creades, en els esdeveniments i en les persones.
- Do de **pietat**: per intensificar la relació filial amb Déu; una relació d'afecte, de tendresa, de disponibilitat; al temps que una relació cordial amb tots els germans.
- Do de **temor de Déu**: per rebutjar tot el que pugui ofendre Déu, com un fill rebutja, per amor, el que pot ofendre el seu pare.

La fe és per a ser viscuda

Tots els dons de l'Esperit Sant fan que les virtuts siguin més fines, més fermes, més constants. En els sants s'han manifestat cadascun d'aquests dons: l'amor a la pobresa de Francesc d'Assís, la confiança total de Tereseta de l'Infant Jesús, la humilitat de Martí de Porres... són possibles perquè es van deixar posseir i conduir per l'Esperit Sant.

Els fruits de l'Esperit Sant

Els fruits de l'Esperit són perfeccions que l'Esperit Sant forma en nosaltres, com a primícies de la glòria eterna.

“Ara, doncs, jo us dic: comporteu-vos d'acord amb l'Esperit i no satisfareu els desigs terrenals. Perquè els desigs terrenals són contraris a l'Esperit, i l'Esperit és contrari als desigs terrenals. Hi ha una lluita entre ells, i per això no feu el que voldríeu. Però si us deixeu guiar per l'Esperit no esteu sota la Llei. Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!” (Cf. Ga 5, 16-23)

La Tradició de l'Església enumera dotze fruits de l'Esperit Sant:

- **caritat**; l'Esperit Sant ens configura a Jesús i ens fa com ell;
- **goig**; és l'alegria de qui se sent estimat de Déu; i per això no minva en les dificultats; una alegria que s'encomana.
- **pau**; és la pau de qui viu reconciliat amb Déu, amb els germans, amb si mateix, amb la creació sencera; i per això és portador de pau.
- **paciència**; enmig de les proves; que sap permet Déu per al seu bé;
- **longanimitat**; res el pertorba, és l'esperança que li dóna força, també en les circumstàncies adverses;
- **bondat**; en els seus judicis, paraules, gestos, accions...; propens a compartir amb tothom l'amistat i les coses materials
- **benignitat**; ho mira tot amb bons ulls, fins i tot les ofenses;
- **mansuetud**; *“Apreneu de mi que sóc mans i humil de cor”*; per això evita tot sentiment de venjança, rancúnia, ira;
- **fidelitat**; en les coses grans i en les petites, la seva vida és un sí constant i ferm a Déu, als germans, al deure;
- **modèstia**; no cerca aplaudiment ni protagonisme, sap escoltar;
- **continència**; té domini de sí mateix, llengua, ulls, sentiments...;
- **castedat**; que purifica l'amor i el sublima, en tot estat de vida; el f més digne, més respectuós, més fidel.

La fe és per a ser viscuda

- Són aquests els fruits que es manifesten en la nostra vida?
- Així serà en la mesura que l'Esperit Sant sigui el motor dels nostres pensaments, paraules, sentiments i accions.
- Fruits de l'Esperit Sant que no es poden amagar, més aviat s'encomanen.

Apèndix

Dos himnes per pregar l'Esperit Sant
i meditar en la seva acció en nosaltres

Veniu, oh Esperit Sant,
des del cel al nostre pit
amb un raig de llum divina.

Pare dels pobres, veniu,
deu-nos els dons que teniu,
oh Sol que el cor il·lumina.

Vós sou el consolador,
de l'ànima Habitador,
i dolcíssim refrigeri.

En els treballs sou confort,
en les penes sou conhort,
en la calor sou temperi.

Oh divina Claredat,
visiteu la intimitat
del cor que ja us ansia.

Res tindrà l'home si vós
no li deu vostre socors
divinal, que bé li sia.

Tot el que no és net renteu;
tot el que ja és sec regueu;
cureu tota malaltia.

Tot l'indòmit endolciu;
tot el fred encalentiu;
regiu el qui s'esgarria.

Deu als fidels confiats
dels vostres dons esperats
la sacrosanta Setena;

el mèrit de la virtut,
el camí de la salut,
la joia immortal i plena.

Amén. Al-leluia.

Veniu, Esperit Creador,
visiteu la ment dels vostres fidels
empleneu de gràcia celestial
els cors que vós creareu.

Vós, dit el Consolador,
do del Déu Altíssim,
Font viva, foc, caritat
i espiritual unció.

Vós, amb els set dons,
sou força de la dreta de Déu.
Vós, la promesa del Pare;
la vostra paraula enriqueix
els nostres llavis.

Enceneu la vostra llum en els sentits,
infoneu el vostre amor en els cors,
i la debilitat del nostre cos
vigoritzeu-la amb massissada força.

L'enemic, foragiteu-lo lluny,
doneu-nos promptament la pau;
anant vós davant com a guia
defugirem tots els perills.

Que per vós coneguem el Pare,
coneguem igualment al Fill
i en vós, Esperit d'ambdós,
creiem en tot temps.

Sigui donada glòria a Déu Pare,
i al Fill que ressuscità
d'entre els morts, i al Paràclit,
pels segles dels segles. Amén.